

den højtærede Finansminister et Øjeblik tror paa, at Oppositionen indlader sig paa dette. Men hvis Ministeriet vil udforme den Tanke, som først blev fremsat af det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), om en Forlængelse af Statslaansfristen, hvis det for Alvor vilde gaa ind paa den Tanke at søge Fristen forlænget med f. Eks. 8 Dage, saa er Differencen mellem det, der er fremkommet i Dag fra Oppositionens Side og fra Regeringspartiernes, ikke større, end at man kunde forvente ved Forhandling, maaske ved nye Forslags Fremkomst, at kunne opnaa Enighed om Sagen. Men det vil Ministeriet ikke. Den højtærede Indenrigsminister omskriver det, som Estrup sagde i en vis bestemt Situation, idet han nu siger: Statslaanet bevilget inden Kl. 12 i Aften eller ogsaa Konflikt! Saaledes er Ministeriets Stilling. Det stiller Rigsdagen overfor det Vilkaar: enten paa Klokketæt en bestemt Ordning, saaledes som Ministeriet ønsker den, eller ogsaa Konflikt i Form af, at Ministeriet gaar sin Vej, og vi har Ministerkrise. Dette er i sig selv et tydeligt Vidnesbyrd om, at Ministeriet vil Ministerkrise, thi ellers kunde de ganske simpelt have omformet Finansministerens Tilsagn i Aften paa en saadan Maade, at det kom til at lyde ganske simpelt og ligefrem saaledes: Vi opnaar gennem Forhandling med Bankerne en Forlængelse af Tidsfristen 8 Dage frem i Tiden.

Den anden Vej, som Ministeriet kunde være gaaet, var at udskrive Valg til Folketinget for paa denne Maade at faa det Tag i Landstinget, som det ønsker (Munterhed). De lattermilde paa Socialistbænken ler som sædvanlig for tidligt. Pointen i det, jeg her siger, bliver nemlig et Citat af selve Statsministeren, som giver mig Ret i mine Betragtninger, og naar man anstiller Betragtninger, for hvilke man kan anføre en saadan Autoritet, tror jeg ikke, Socialdemokraterne bør le paa Forhaand. Jeg siger altsaa, at en Vej, Ministeriet naturligt kunde gaa, og som kunde hindre Ministerkrisen, forsaavidt som det er rigtigt, at Ministeriet har den danske Befolknings Flertal bag sig — og efter den Maade, hvorpaa det optræder som Folketingsflertallets særlige Ministerium, maa man dog gaa ud fra, at det forudsætter, at der bag dette Folketingsflertal ogsaa staar et Flertal af Vælgere —, det var at opløse Folketinget. Naar saa det nye Folketing havde sanktioneret Ministeriets Politik, er der ingen i denne Sal, der kan være i Tvivl om, at Landstinget vilde bøje sig herfor, og Ministeriet vilde i dette Spørgsmaal faa sin

Villie. Dette er tydeligt sagt af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) paa hans Partis Vegne, saa derom kan der ikke under nogen Omstændighed være Tvivl. Men det gode er, at Statsministeren den 28. Marts 1917 netop har peget paa denne Vej som den naturlige, idet han ifølge Rigsdagstidende udtalte følgende, som jeg vil tillade mig at citere: „Naar en Regering gennem en Opløsning af Folketinget eller gennem Folketingsvalg har appelleret til Vælgerne, og Vælgerne har givet Folketinget og det deraf udgaaede Ministerium sin kraftige Tilslutning, vil Landstinget ganske sikkert finde det klogest at vige og bøje sig for den Magt, Vælgerne har givet Folketinget og Ministeriet, derom tvivler jeg ikke“. Altsaa, den ærede Minister tvivler aldeles ikke paa, at denne Vej er farbar, han har selv givet den sin Tilslutning, og man maa derfor undre sig over hans Stilling overfor denne Vej nu i Aften, ligesom man maa undre sig over, at det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) pure afviste denne Tanke som en ganske urimelig Fremgangsmaade.

Jeg skal slutte med et Par Bemærkninger om det, der siges om det nye Landsting. Det bliver fremstillet, som om dette nye Landsting var lig med det gamle Landsting, og man søger, i Læ af Forestillinger om det gamle, paa Pengeprivilegier og Hartkorn o. s. v. byggede Landsting, at rejse en Mistanke overfor det nye Landsting. Det gør man fra Sider, som ved, at denne Sammenstilling af det gamle og det nye Landsting er ganske urigtig, er en fuldkommen Forvanskning og i bestemt Modstrid med de Kendsgerninger, der foreligger; men ikke nok hermed, de Folk, der rejser denne Mistænkeliggørelse, er selv gaaet i Spidsen for at give det danske Folk dette Landsting. Det var jo Radikale, Medlemmer af det nuværende Ministerium, som sammen med konservative Rigsdagsmænd, endda 3 Højremænd, førte Forhandlingerne om Grundlovssagen, førte dem til Ende og skabte det Landsting, vi har faaet. Der blev sagt den Gang af det ærede daværende Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at det var en god Grundlov, og at med denne Grundlov kunde vi arbejde gennem lange Tider. Ja, det ærede Medlem var saa begejstret, at han end ikke kunde tale paa Prosa. Jeg formoder, at det ærede Medlem ikke selv kan lave Vers, derfor citerede han Brorson: „Mine Ord vil ikke meget sige“. Han var saa begejstret for det Landsting og det Folketing, som den nye Grundlov gav os den Gang, at han maatte citere